

Oponentský posudek bakalářské práce Marcely Komínové: Inovace venkovské prózy v díle Edwarda Redlińskiego

Ve středoevropských literaturách 19. a 20. století má venkovská próza opodstatněné zastoupení. V průběhu dvou století prošel tento žánr důležitým vývojem, od vážného zobrazování sociálního vývoje na vesnici až po satirické a parodující postupy zejména ve 20. století. Autorka bakalářské práce si zvolila velmi zajímavé téma, které ovšem předpokládá širší znalost vývoje daného žánru. A právě širší znalost, konkretizace problému, nebo jen naznačení a rychlé opuštění jednotlivých interpretačních rovin je největším úskalím dané práce, kterou jinak můžeme považovat za kultivovanou.

V úvodu práce se autorka zcela v souladu s daným tématem snaží popsat principy zobrazování venkova v polské literární tradici 19. a 20. století. Neopomíná ani počátky a vývoj žánru, které hledá zejména v druhé polovině 19. století. Směřuje tak k pojmu tradiční či klasické venkovské prózy. Neuvažuje jen o sémantických rovinách žánru, ale zaměřuje se i na výrazovou strukturu textu. Je jen škoda, že v této fázi navržené některé interpretační možnosti textu dále již nevyužívá. Např. na s. 8 zmiňuje: „Jedním ze základních atributů tradičního venkovského románu je jeho spojitost s mýtem či idylou, tedy s archaizujícími formami, jež v sobě uchovávají historický model světa a jež vytvářejí topos ztraceného světa...“ Bohužel s touto hypotézou („topos ztraceného světa“) již dále v bakalářské práci nepracuje. Autorka by měla konkretizovat daný topos v kontextu vývoje žánru v polské literatuře, a potvrdit tak jeho oprávněnost v zařazení do kapitoly o Tradici venkovské prózy v polské literatuře. Dalším příkladem na přílišnou obecnost v konstatování může být i na s. 12 vyjádření: „Krfotok je satirou na národní a politické stereotypy.“ Autorka sice uvádí rozsáhlejší ukázkou z analýzy P. Czaplińskiego, ale sama už nijak nezaujímá stanovisko, kde by potvrdila, vyvrátila, nebo alespoň vysvětlila, jaké národní a politické stereotypy jsou myšleny. Nebo dále na s. 24, kdy autorka uvažuje o iniciačním charakteru dvou stěžejních textů E. Redlińskiego, Konopičky a Vzestupu. Bylo by na místě vysvětlit a doložit na textu, proč považuje dané texty za iniciační, případně příklánějící se k žánru tzv. bildungsrománu.

Poměrně netradičně autorka pracuje s citováním primární literatury. Není zvykem uvádět tak rozsáhlé citační celky (např. s. 18, s. 22-23, s. 29) bez následného detailního komentáře autora práce. Na druhé straně je třeba vyzdvihnout i znalost nejaktuálnější sekundární literatury, o kterou se autorka v práci opírá.

Předložená bakalářská práce splňuje veškeré předpoklady pro úspěšné obhájení. S vědomím velkého rozpětí jednotlivých klasifikačních hodnocení práci jednoznačně doporučuji k obhajobě a vzhledem k uvedeným nedostatkům navrhuji hodnocení velmi dobře.

PhDr. Jana Pátková, Ph.D.